

ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ Characteristics of Errors in Thai Writing Among Students of Northeastern University

อรวรรณ ปรีวัตร

Orawan Pariwat

อาจารย์ประจำหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Lecturer in General Education Course Faculty of Social Sciences and Humanities
Northeastern University

E-mail:orawan.par@neu.ac.th ; โทรศัพท์มือถือ : 083-6630313

Received: 22 May 2022

Revised: 14 June 2022

Accepted: 20 June 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการทำงาน ปีการศึกษา 2564 จำนวน 108 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการเขียนเรียงความโดยทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย 3 ประเด็น คือ ด้านการเขียนสะกดคำ ด้านการใช้คำ และด้านการใช้ประโยค

ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการเขียนสะกดคำ รองลงมาคือ ด้านการใช้คำ และพบน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้ประโยค ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในแต่ละด้าน ดังนี้ 1) ด้านการเขียนสะกดคำ ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ตัวสะกดผิด รองลงมาคือด้านการใช้ตัวสะกดการันต์ผิด ด้านการใช้สระผิด ด้านการใช้วรรณยุกต์ผิด และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้พยัญชนะต้นผิด 2) ด้านการใช้คำ ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน รองลงมาคือ ด้านการใช้คำผิดความหมาย ด้านการใช้คำฟุ่มเฟือย และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้คำภาษาต่างประเทศ 3) ด้านการใช้ประโยค ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยคที่เว้นวรรคผิด รองลงมาคือ ด้านการใช้

ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง

คำสำคัญ : ลักษณะข้อผิดพลาด / การเขียนภาษาไทย / การใช้ภาษาไทย

Abstract

The purpose of this research was to study characteristics of errors in Thai writing among undergraduate students of Northeastern University. The sample group included 108 undergraduate students enrolling in Thai Language for Careers, Academic Year 2021, using purposive sampling. The research instrument was an essay writing test used to analyze three errors in Thai writing: spelling, word usage, and sentence usage.

The findings revealed that the students had errors in Thai language writing, in descending order as follows: the most common errors were in spelling, followed by word usage, and the least common errors were in sentence usage. The most common errors found in each aspect are as follows: 1) Regarding spelling, the most common error was the use of incorrect final consonants, followed by the use of incorrect spelling marks (the mark placed over the final consonant of a word in Thai called Ka-run), vowels, and intonation marks. However, the least frequent error was the use of incorrect initial consonants. 2) In terms of word usage, the most common errors were the use of spoken language instead of written language, followed by the misuse of words and verbosity, while the least common error was the use of foreign language words. And 3) as for the sentence usage, the most common error was the use of an incorrect punctuation mark, followed by the use of incomplete sentences and the use of idioms in foreign languages, while the least frequent error was the use of sentences with the wrong order.

Keywords: Errors / Thai Writing / Thai Usage

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้เกิดความเข้าใจตรงกันและตรงตามจุดมุ่งหมายไม่ว่าจะเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความต้องการและความรู้สึก ตลอดจนเป็นเครื่องมือศึกษาวิชาการ ประกอบวิชาชีพระหว่างๆ การใช้ภาษาจึงเป็นทักษะที่ผู้ใช้ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ รวมทั้งต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน การพูด และการฟัง เพื่อสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพ ซึ่ง “หากคนไทยยังใช้ภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติและรากเหง้าของความเป็นไทย แบบผิดบ้าง ถูกบ้าง อาจส่งผลให้วัฒนธรรมอันดีงามด้านภาษาไทยสูญหายไปตามกาลเวลาเช่นกัน” (มติชนสุดสัปดาห์. 2560)

การเขียนนับเป็นการสื่อสารที่มีวิธีการที่ซับซ้อนกว่าทักษะอื่น เพราะผู้ที่สามารถฟัง พูด อ่าน ได้ดีจึงจะช่วยให้สามารถถ่ายทอดความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการออกมาทางการเขียน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ดังที่ ธีระพล พงษ์พิมาย มาโนช ดินลานสกุล และวิวัฒน์ ชัตติยะมาน (2563) ได้กล่าวไว้ว่า “การอ่านอย่างคล่องแคล่วและเข้าใจความหมายจะนำมาซึ่งความรู้และส่งเสริมให้เกิดการคิดวิเคราะห์ มีวิจารณ์ญาณแยกแยะและประยุกต์ใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต พร้อมทั้งสามารถถ่ายทอดสื่อสารให้ผู้อื่นทราบและเข้าใจได้” ทักษะการเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่คงทนถาวร เป็นหลักฐานที่ดีกว่าทักษะอื่น ฉะนั้นผู้เขียนจึงต้องพยายามเขียนคำให้ถูกต้อง ใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ จึงจะเรียกได้ว่าเป็นการเขียนที่มีประสิทธิภาพ การเขียนจึงต้องคำนึงถึงเนื้อความตามวัตถุประสงค์ ส่วนหนึ่งที่สละสลวยถูกต้องตามหลักภาษาและการสะกดคำที่ถูกต้องด้วย เพราะการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายและรวดเร็วดังที่ธนุทธิ์ เอื้อไตรรัตน์ และนันทพร ศรีจิตต์ (2562) ได้กล่าวไว้ว่า “การเขียนเป็นทักษะทางภาษาขั้นสูงซึ่งเกิดจากการประมวลความรู้ ความคิดจากทักษะการฟัง การพูด การอ่าน รวมเข้าไว้ด้วยกัน อาจกล่าวได้ว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่นๆ เนื่องจากการถ่ายทอดเรื่องราวด้วยการเขียนจำเป็นต้องใช้ศิลปะการเลือกสรรถ้อยคำ ตลอดจนการเรียบเรียงลำดับความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนที่อ่านได้เข้าใจชัดเจนและสละสลวย”

จากความสำคัญดังกล่าวเราจะเห็นได้ว่า ทักษะการเขียนมีความสำคัญสำหรับมนุษย์ เพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่ถาวร สามารถคงทนอยู่นาน ตรวจสอบได้ และใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ และการเขียนจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจในเจตนาของผู้เขียน สามารถรับรู้ความในใจของผู้เขียนได้ดีหรือไม่ นั้น อยู่ที่ว่าผู้เขียนมีทักษะในด้านการใช้ภาษาเขียนได้ดีเพียงใดดังที่ ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า “ภาษาเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้อ่านรับรู้ข้อเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่าน ดังนั้นการใช้ภาษาในการเขียนจึงเป็นเรื่องที่นักศึกษาควรให้ความระมัดระวังและสนใจเป็นพิเศษ โดยเฉพาะในเรื่องลักษณะภาษา ระดับภาษา และข้อบกพร่องของการใช้ภาษา” ดังนั้นการฝึกฝนทักษะด้านการเขียนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาแม้ในระดับอุดมศึกษา นักศึกษา

ก็ยังคงต้องได้รับการพัฒนาการเขียนอย่างต่อเนื่องเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับการทำงานในอนาคต ซึ่งจากประสบการณ์การสอนวิชาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาพบว่า ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การอ่าน การเขียน และการพูด ทักษะการเขียน เป็นทักษะทางภาษาที่นักศึกษา มีข้อผิดพลาดมากที่สุดหากไม่ได้รับการฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะในด้านนี้ อาจส่งผลให้การเขียน ในเชิงวิชาชีพของนักศึกษาไม่มีประสิทธิภาพ และไม่สัมฤทธิ์ผลตามมาด้วย

ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาไทย จึงสนใจที่จะศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษาว่ามีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดในลักษณะใด เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุง และพัฒนากระบวนการเรียนการสอน อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้แก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาให้ เหมาะสมเพื่อให้นักศึกษาเกิดพัฒนาการและมีประสิทธิภาพในการเขียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัย ภาควิชาวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2564

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ประชากรที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ภาควิชาวันออกเฉียงเหนือ ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา GE10301 ภาษาไทยเพื่อ การทำงาน ในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 150 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยภาควิชาวันออกเฉียงเหนือที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชา GE10301 ภาษาไทยเพื่อการทำงานในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 108 คน ได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie & Morgan (Krejcie & Morgan. 1970 อ้างในธีรภูมิ เอกะกุล. 2543) และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการเขียนเรียงความและแบบประเมินข้อผิดพลาด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย ประกอบด้วยเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด เรื่องลักษณะภาษาเขียนที่ดี แนวคิดเรื่องข้อควรคำนึงหรือ

ลักษณะการใช้คำที่ดี แนวคิดเรื่องข้อผิดพลาดในการเขียน แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ปัญหา ด้านการใช้คำ แนวคิดในการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียน ภาษาไทย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งศึกษาจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ.2554 เอกสารจากผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาไทย

2. ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบการเขียนโดยกำหนดให้นักศึกษาเขียนเรียงความจาก สถานการณ์ปัจจุบัน โดยหัวข้อที่กำหนดให้ คือ “โควิด-19 กับ ชีวิตวิถีใหม่” ความยาวประมาณ 20-25 บรรทัด ใช้เวลาในการเขียน 1 ชั่วโมง จำนวนประชากรทั้งหมด 108 คน รวมทั้งหมด 108 สำนวน

3. สร้างแบบประเมินข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย โดยผ่านการตรวจสอบการ พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ โดยกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด เป็น 3 ด้าน คือ การสะกดคำ การใช้คำ และการใช้ประโยค ดังนี้

3.1 การสะกดคำ ได้แก่ การใช้พยัญชนะต้นผิด การใช้สระผิด การใช้ตัวสะกดผิด การใช้วรรณยุกต์ผิด การใช้ตัวสะกดการันต์ผิด

3.2 การใช้คำ ได้แก่ การใช้คำที่ผิดความหมาย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การใช้ ภาษาต่างประเทศ และการใช้คำฟุ่มเฟือย

3.3 การใช้ประโยค ได้แก่ การใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ การใช้ประโยค ที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ และการใช้ประโยค ที่เว้นวรรคผิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการเขียนเรียงความตามหัวข้อที่กำหนด ไปทดสอบกับนักศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการทำงานในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 108 คน

2. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลปัญหาการเขียนจากแบบทดสอบจำนวน 108 ชุด เพื่อนำมา วิเคราะห์ตามเกณฑ์ในแบบประเมินที่สร้างขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยตรวจงานเขียนทั้งหมด และจำแนกลักษณะ การเขียนที่ผิดพลาดในแต่ละด้านของนักศึกษามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีแนวทาง ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามประเด็นที่กำหนดไว้ 3 ประเด็น คือ การเขียนสะกดคำ การใช้คำ และ การใช้ประโยค โดยมีแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การเขียนสะกดคำในการวิจัยนี้ หมายถึง ข้อผิดพลาดในการเขียน โดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดเป็นคำ ไม่ถูกหลักเกณฑ์ และไม่ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้หรือสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน ดังนี้

- 1) การใช้พยัญชนะต้นผิด
- 2) การใช้สระผิด
- 3) การใช้ตัวสะกดผิด
- 4) การใช้วรรณยุกต์ผิด
- 5) การใช้ตัวสะกดการันต์ผิด

1.1 ใช้คำในการวิจัยนี้หมายถึง ข้อผิดพลาดในการใช้คำที่ผิดความหมาย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การใช้ภาษาต่างประเทศ และการใช้คำฟุ่มเฟือย ดังนี้

1.1.1 การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การใช้คำที่ผิดไปจากความหมายตามที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม รวมถึงการนำคำที่มีความหมายอย่างหนึ่งไปใช้ในความหมายอีกอย่างหนึ่ง

1.1.2 การใช้ภาษาพูด หมายถึง การใช้ภาษาพูดในชีวิตประจำวันมาใช้ในภาษาเขียน หรือ การใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามระดับของภาษาในภาษาไทย

1.1.3 การใช้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง การใช้คำภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่ใช้ในการพูด และนำมาใช้ในการเขียน

1.1.4 การใช้คำฟุ่มเฟือย หมายถึง การใช้คำจำนวนมากแต่ได้ความเท่าเดิม และหากตัดคำเหล่านี้ออกก็ไม่ทำให้เสียความหมายไป

1.2 การใช้ประโยคในการวิจัยนี้หมายถึง ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ และการใช้ประโยคที่เว้นวรรคผิด ดังนี้

1.2.1 การใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ หมายถึง ประโยคที่ขาดส่วนสำคัญของประโยค และประโยคที่มีส่วนเกินเข้ามาทำให้ซ้ำซ้อนหรือโครงสร้างของประโยคผิดไป รวมถึงทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจนสมบูรณ์

1.2.2 การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง หมายถึง การเรียงคำหรือกลุ่มคำในประโยคผิดตำแหน่ง ทำให้ความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการสื่อ หรือความหมายไม่ชัดเจน

1.2.3 การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ หมายถึง การใช้ประโยคที่มีโครงสร้างแบบภาษาต่างประเทศในการเขียนภาษาไทย

1.2.4 การใช้ประโยคที่เว้นวรรคผิด หมายถึง ประโยคที่ไม่เว้นวรรค ประโยคที่เว้นวรรคผิดตำแหน่ง ประโยคที่แยกค้ำระหว่างบรรทัด

1.3 นำข้อมูลมาวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาด

1.4 นำข้อผิดพลาดที่ได้มาแยกประเภทหาความถี่ และค่าร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละชนิด และหาสัดส่วนร้อยละของผู้เขียนผิดพลาดในแต่ละประเภท

1.5 เรียบเรียงผลการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมุ่งศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดใน 3 ประเด็น คือ การเขียนสะกดคำ การใช้คำ และการใช้ประโยค

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. เปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย
2. ความถี่และร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยในด้านการสะกดคำ การใช้คำ และการใช้ประโยค

ส่วนที่ 1 เปรียบเทียบความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่านักศึกษาจำนวน 108 คน มีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยในแต่ละด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

ข้อผิดพลาด	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
การเขียนสะกดคำ	954	55.63
การใช้คำ	585	34.11
การใช้ประโยค	176	10.26
รวม	1,715	100

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า ด้านที่พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยมากที่สุดคือ การเขียนสะกดคำจำนวนทั้งสิ้น 954 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.62 รองลงมาคือด้านการใช้คำ จำนวนทั้งสิ้น 585 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 34.79 และพบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยค จำนวนทั้งสิ้น 176 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.43 จากผลการเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย จะเห็นได้ว่าการเขียนสะกดคำ มีข้อผิดพลาดที่พบค่อนข้างสูง ซึ่งเกิดจากการที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายของคำไม่มีความแม่นยำในการใช้วรรณยุกต์ สระ ตัวการ์นต์ พยัญชนะต้น และพยัญชนะตัวสะกด และอาจเกิดจากความเลินเล่อ ความไม่รอบคอบในการทำงานของนักศึกษารีบร้อนส่งงาน จึงไม่ได้ทำการตรวจทาน

ส่วนที่ 2 ความถี่และร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยในด้านการเขียนสะกดคำ การใช้คำ และการใช้ประโยค

การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้คำนวณความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยในแต่ละด้านจากจำนวนนักศึกษาที่พบข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทย รายละเอียดดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความถี่และร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยในด้านการเขียนสะกดคำ ด้านการใช้คำ และด้านการใช้ประโยค

ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ	จำนวน	ร้อยละ
การใช้ตัวสะกดผิด	342	19.94
การใช้ตัวสะกดการันต์ผิด	252	14.69
การใช้สระผิด	180	10.50
การใช้วรรณยุกต์ผิด	108	6.30
การใช้พยัญชนะต้นผิด	72	4.20
รวม	954	55.63
ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ	จำนวน	ร้อยละ
การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน	240	13.99
การใช้คำผิดความหมาย	165	9.63
การใช้คำฟุ่มเฟือย	105	6.12
การใช้คำภาษาต่างประเทศ	75	4.37
รวม	585	34.11
ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค	จำนวน	ร้อยละ
การใช้ประโยคที่เว้นวรรคผิด	68	3.96
การใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์	55	3.21
การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ	31	1.81
การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง	22	1.28
รวม	176	10.26
รวมทั้งสิ้น	1,715	100

จากตารางที่ 2 ความถี่และร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยในด้านการเขียนสะกดคำ ด้านการใช้คำ และด้านการใช้ประโยคสรุปได้ดังนี้

2.1 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำ พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำ ที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ตัวสะกดผิด จำนวน 342 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.94 ยกตัวอย่างเช่น คำว่า โควิด-19 เขียนผิดเป็น โควิท-19 กฐระเปียบ เขียนผิดเป็น กฐระเปียบ คำนวนเขียนผิดเป็น คำนวน นวัตกรรม เขียนผิดเป็น นวัตกรรม ปัจจุบัน เขียนผิดเป็น ปัจจุบัน เบรกเขียนผิดเป็น เบรค รองลงมาคือด้านการใช้ตัวสะกดการันต์ผิด จำนวน 252 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.69 ยกตัวอย่างเช่น คำว่า งบดุล เขียนผิดเป็น งบดุน แอลกอฮอล์ เขียนผิดเป็น แอลกอฮอล์ การ์ดตกเขียนผิดเป็น การ์ดตก ระบบแอนดรอยเขียนผิดเป็น ระบบแอนดรอยด์ ด้านการใช้สระผิด จำนวน 180 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.50 ตัวอย่างเช่น คำว่า บันไดเลื่อน เขียนผิดเป็น บรรไดเลื่อน ปฏิบัติ เขียนผิดเป็น ปฏิบัติ สังเกต เขียนผิดเป็น สังเกต ด้านการใช้วรรณยุกต์ผิด จำนวน 108 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.30

ตัวอย่างเช่น คำว่า รั้ว เขียนผิดเป็น รั่ว เฟซบุ๊ก เขียนผิดเป็น เฟสบุค และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้พยัญชนะต้นผิด จำนวน 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.20 ยกตัวอย่างเช่น คำว่า เลียนแบบ เขียนผิดเป็น เรียนแบบ อินเทอร์เน็ต เขียนผิดเป็น อินเตอร์เน็ต

2.2 ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน จำนวน 240 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.99 ตัวอย่างเช่น ใช้คำว่า สตางค์ซึ่งเป็นภาษาพูด แทนคำว่า เงิน คำว่า เท่าไทร์ แทนคำว่า เท่าไร คำว่า หรือเปล่า แทนคำว่า หรือไม่รองลงมาคือ ด้านการใช้คำผิดความหมาย จำนวน 165 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.63 ยกตัวอย่างเช่น ใช้คำว่า องค์กรแทนคำว่าองค์การ คำว่า องค์กร หมายถึง คำว่า ดุษฎี แทนคำว่า ดุษณี ด้านการใช้คำพุ่มเพื่อย จำนวน 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.95 ยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำพุ่มเพื่อย เช่น “เมื่อเกิดผลกระทบจากเหตุการณ์สถานการณ์โควิด-19” ควรแก้ไขเป็น “เมื่อเกิดผลกระทบจากสถานการณ์ โควิด-19” และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้คำภาษาต่างประเทศ จำนวน 75 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.82 ตัวอย่างเช่น ใช้คำว่า ลิมิต แทนคำว่า ชิดจำกัด ใช้คำว่า เซพตี้ แทนคำว่า ปลอดภัย ซึ่งคำภาษาต่างประเทศเหล่านี้อาจใช้ในภาษาพูดได้ แต่ไม่ควรนำมาใช้ในภาษาเขียน

2.3 ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยคที่เว้นวรรคผิด จำนวน 68 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.96 ตัวอย่างเช่น “สถานการณ์/โควิด-19 ทำให้/ธุรกิจหลายอย่างต้องหยุดชะงัก/ ลงทำให้ประชาชนขาดรายได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่” ควรแก้ไขเป็น “สถานการณ์โควิด-19/ทำให้ธุรกิจหลายอย่างต้องหยุดชะงักลง/ทำให้ประชาชนขาดรายได้/ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่” รองลงมาคือ ด้านการใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ จำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.21 ตัวอย่างเช่น “ต้องการให้ช่วยเหลือด้านรายจ่าย” ควรแก้ไขเป็น “ประชาชนต้องการให้รัฐบาลช่วยเหลือด้านรายจ่าย” การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.81 ตัวอย่างเช่น “สถานการณ์โควิด-19 ทำให้ประชาชนได้รับผลกระทบเป็นวงกว้าง” ควรแก้ไขเป็น “ประชาชนได้รับผลกระทบจากสถานการณ์โควิด-19 เป็นวงกว้าง” และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.28 ยกตัวอย่างเช่น “เราต้องดูแลรักษาสุขภาพในช่วงสถานการณ์โควิด-19 เป็นพิเศษ” “ควรแก้ไขเป็น “เราต้องดูแลรักษาสุขภาพเป็นพิเศษในช่วงสถานการณ์โควิด-19”

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษา พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุด คือ ด้านการเขียนสะกดคำ รองลงมาคือ ด้านการใช้คำ และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยค

การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในแต่ละด้าน พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดในแต่ละด้าน มีดังนี้ 1) ด้านการเขียนสะกดคำ ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือ ด้านการใช้ตัวสะกดผิด รองลงมาคือด้านการใช้ตัวสะกดการันต์ผิด ด้านการใช้สระผิด ด้านการใช้วรรณยุกต์ผิด และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้พยัญชนะต้นผิด 2) ด้านการใช้คำ ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือ ด้านการใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน รองลงมาคือ ด้านการใช้คำผิด ความหมาย ด้านการใช้คำพุ่มเพื่อย และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้คำภาษาต่างประเทศ 3) ด้านการใช้ประโยค ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยคที่เว้นวรรคผิด รองลงมาคือ ด้านการใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษา พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุด คือ ด้านการเขียนสะกดคำ รองลงมา คือ ด้านการใช้คำ และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยค ซึ่งลักษณะข้อผิดพลาดในด้านการเขียนสะกดคำเป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุด มี 5 ลักษณะ ได้แก่ การใช้พยัญชนะต้นผิด การใช้สระผิด การใช้ตัวสะกดผิด การใช้วรรณยุกต์ผิด การใช้ตัวสะกดการันต์ผิด ทั้งนี้อาจเกิดจาก การที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายของคำ ยกตัวอย่างเช่น “...องค์กรอนามัยโลก และองค์กรยาแห่งสหภาพยุโรปยืนยันตรงกันว่า วัคซีน AstraZeneca มีความปลอดภัย” ซึ่งคำที่ถูก คือ “องค์การอนามัยโลก” และ “องค์การยา” จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า นักศึกษาไม่เข้าใจความหมายของคำว่า “องค์การ กับองค์กร” ซึ่งมีความหมายแตกต่างกัน จึงอาจทำให้เขียนผิดได้ และอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ให้นักศึกษาเขียนสะกดคำผิดคือ การที่นักศึกษาไม่มีความแม่นยำในการใช้วรรณยุกต์ สระ ตัวการันต์ พยัญชนะต้น และพยัญชนะตัวสะกดตามมาตรา ยกตัวอย่างเช่น แอลกอฮอล์ (แอลกอฮอล์) บรรไดเลื่อน (บันไดเลื่อน) ปัจจุบัน (ปัจจุบัน) เศรษฐกิจ (เศรษฐกิจ) ยิบ (หยิบ) กาดตก (การ์ดตก) สถิต (สถิติ) สะดวกสบาย (สะดวกสบาย) อินเทอร์เน็ต (อินเทอร์เน็ต) ไมโครเวฟ (ไมโครเวฟ) โอกาส (โอกาส) ศัพท์แสง (ศัพท์แสง) กุมพัพันธ์ (กุมภัพันธ์) อีเมล (อีเมล) ระบบแอนดรอย (ระบบแอนดรอยด์) แสแกน (สแกน)

อัจฉริยะ (อัจฉริยะ) โควิด-19 (โควิด-19) สังเกต (สังเกต) เฟสบุ๊ค (เฟซบุ๊ก) วิดกกังวล (วิตกกังวล) ปฏิบัติ (ปฏิบัติ) เรียนแบบ (เรียนแบบ) เป็นต้น อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า คำที่นักศึกษาเขียนสะกดคำผิด เป็นคำที่เขียนได้ง่าย เป็นคำที่คุ้นเคย และเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จึงเป็นไปได้ว่าการเขียนสะกดคำผิดของนักศึกษา อาจเกิดจากความเลินเล่อ ความไม่รอบคอบในการทำงานของนักศึกษารีบร้อนส่งงาน จึงไม่ได้ทำการตรวจทานซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฐานะมนตรี กลิ่นจันทร์แดง (2555) พบว่า การเขียนสะกดคำผิด เกิดจาก การทำผิดพลาด (mistake) ที่เกิดจากการเร่งรีบ ไม่รอบคอบ ไม่ตรวจทาน รวมถึงความเลินเล่อของผู้เขียน

การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในแต่ละด้าน พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในด้านต่างๆ อาจเกิดจากสาเหตุดังนี้

1. ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการเขียนสะกดคำผู้วิจัยได้ศึกษาข้อผิดพลาด 4 ลักษณะ ซึ่งลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ตัวสะกดผิด รองลงมาคือด้านการใช้ตัวสะกดการันต์ผิด ด้านการใช้สระผิด ด้านการใช้วรรณยุกต์ผิด และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้พยัญชนะต้นผิด

เมื่อพิจารณาพบว่า การใช้ตัวสะกดผิดคือ การใช้พยัญชนะตัวสะกดที่ผิดไปจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งเกิดจากหลายสาเหตุ ดังนี้ เกิดจากการเทียบคำผิด ยกตัวอย่างเช่น “โอกาส” เขียนผิดเป็น “โอกาศ” เพราะไปเทียบกับคำว่า “อากาศ” คำว่า “อนุญาต” เขียนผิดเป็นคำว่า “อนุญาติ” เพราะไปเทียบกับคำว่า “ญาติ” เป็นต้น นอกจากนี้คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเขียนผิด เพราะนักศึกษาจะเขียนตามเสียงตัวสะกด ตัวอย่างเช่น “วิตกกังวล” เขียนผิดเป็น “วิตกกังวน” คำว่า “สาบแช่ง” เขียนผิดเป็น “สาบแช่ง” เนื่องจากคำดังกล่าวมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา จึงอาจทำให้ผู้เขียนสับสน และทำให้เขียนผิดได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญญาพร ทองจันทร์ (2560) พบว่า การใช้ตัวสะกดผิด อาจมาจากเป็นตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราและผู้เขียนเขียนตามเสียงตัวสะกด

นอกจากนี้การใช้ตัวสะกดผิดอาจเกิดจากคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เมื่อนำมาเขียนเป็นภาษาไทยจึงเขียนไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น “โควิด-19” เขียนผิดเป็น “โควิด-19” ซึ่งเกิดจากการใช้หลักเกณฑ์การเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษผิด เนื่องจาก โควิด-19 มาจากคำภาษาอังกฤษ Covid-19 ซึ่งสะกดด้วยตัว “D” เมื่อนำมาเขียนเป็นภาษาไทยต้องใช้ตัว “ด” เป็นตัวสะกด (ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีเรื่องหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ. 2532) ทั้งนี้อาจเกิดจากความไม่รู้หลักเกณฑ์การเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันชัย แก้วหนูนวล และภัทร์ธีรา ฉลองเดช (2561) พบว่า ความผิดพลาดของการเขียน เป็นความผิดพลาดที่ผู้เขียนไม่รู้ และยังไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ทั้งในการสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนจึงเป็นไปอย่างอัตโนมัติเช่นเดียวกับการพูด และผู้เขียนก็ไม่รู้ว่าเป็นข้อผิดพลาด

2. ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาด 4 ลักษณะ ซึ่งลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน รองลงมาคือ ด้านการใช้คำผิดความหมาย ด้านการใช้คำฟุ่มเฟือย และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้คำภาษาต่างประเทศ

เมื่อพิจารณา พบว่า การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียนคือ ข้อผิดพลาดในการเลือกใช้คำระดับที่ไม่เป็นทางการ หรือภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจเกิดจากหลายสาเหตุ ดังนี้ การเขียนจากประสบการณ์หรือความเคยชินในการใช้และที่นำมาใช้เพราะคิดว่าถูกต้อง เมื่อต้องเขียนจึงเขียนตามความเคยชิน ไม่คำนึงถึงลักษณะการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ทำให้ภาษาที่ใช้เป็นภาษาแบบไม่เป็นทางการ ยกตัวอย่างเช่น คำว่า “สตางค์” (เงิน), “เท่าไร” (เท่าไร) “เยอะแยะ” (มากมาย) นอกจากนี้การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ยังเกิดจากการที่นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากการสื่อสารในสังคมออนไลน์ต่างๆ ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในกลุ่มคนรุ่นใหม่ ยกตัวอย่างเช่น “เจ๋ง” (เยี่ยมมาก) “ป่าว” (เปล่า) “คับ” (ครับ) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรรัตน์ อักษรกาญจน์ (2559) พบว่า ภาษาพูดและภาษาเขียนที่เกิดขึ้นในกลุ่มคนรุ่นใหม่อาจมีผลต่อการนำคำในภาษาเหล่านั้นมาใช้ในงานเขียนที่เป็นทางการ และอีกสาเหตุหนึ่ง คือ นักศึกษามีโอกาสในการเขียนค่อนข้างน้อยเพราะการเขียนส่วนใหญ่เป็นการเขียนเพื่อทำรายงานที่เกิดจากการค้นคว้าหาข้อมูล และเขียนตามข้อมูลที่หามาได้ โดยไม่ได้เกิดจากการเรียบเรียงใหม่ หรือไม่ได้เกิดจากการเขียนที่ออกมาจากความคิดของตัวเอง สอดคล้องกับ งานวิจัยของกานต์วี ชมเชย (2556) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการใช้ภาษาพูดในงานเขียน สรุปได้ว่า นักศึกษามักเขียนงานเขียนเชิงวิชาการโดยใช้ภาษาพูดในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้เป็นเพราะนักศึกษามีโอกาสในการเขียนน้อย

อย่างไรก็ตาม เมื่อ พิจารณาพบว่า เมื่อนักศึกษามีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำก็จะส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคตามมา เนื่องจากคำเป็นหน่วยย่อยของการนำไปสู่การเรียบเรียงเป็นประโยคที่สมบูรณ์ (สุรรัตน์ อักษรกาญจน์. 2559)

3. ลักษณะข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาด 4 ลักษณะ ซึ่งลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ด้านการใช้ประโยคที่เว้นวรรคผิด รองลงมาคือ ด้านการใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ และลักษณะข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง

เมื่อพิจารณา พบว่า การใช้ประโยคที่เว้นวรรคผิด คือ ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคหรือเว้นช่องว่างในประโยค เพราะถ้าเว้นวรรคผิดจะทำให้การสื่อสารผิดความหมาย ไม่มีประสิทธิภาพและไม่สัมฤทธิ์ผล ซึ่งการเว้นวรรคผิดในประโยคหรือในวลีที่ยาว จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารที่ผิดเพี้ยน ซึ่งอาจเกิดมาจากสาเหตุความรู้พื้นฐานเรื่องโครงสร้างของประโยคไม่เข้าใจในเรื่องของ

อนุประโยค ความไม่แน่ใจในตำแหน่งที่จะเว้นวรรค และอาจมีสาเหตุมาจากขาดความระมัดระวัง แม้คำบางคำจะเป็นคำที่คุ้นเคยและมักใช้ในชีวิตประจำวัน ยกตัวอย่างเช่น “สถานการณ์/โควิด-19 ทำให้ธุรกิจหลายอย่างต้องหยุดชะงัก/ลงทำให้ประชาชนขาดรายได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่” ควรแก้ไขเป็น “สถานการณ์โควิด-19/ทำให้ธุรกิจหลายอย่างต้องหยุดชะงักลง/ทำให้ประชาชนขาดรายได้/ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่” ดังที่ทินประภา จีระพันธ์, จีระรัตน์ เพชรรัตนโมรา และอลิสรา คุ่มเคียม (อ้างถึงใน;สุรรัตน์ อักษรกาญจน์.2559) กล่าวว่า “ความรู้พื้นฐานเรื่องโครงสร้างประโยค และอนุประโยคมีส่วนสัมพันธ์กับการเว้นวรรคตอนผิด เมื่อนักศึกษาไม่แน่ใจว่าประโยคและอนุประโยคสิ้นสุดตำแหน่งใด ก็จะไม่สามารถเว้นวรรคตอนในตำแหน่งนั้น” ทั้งนี้การเว้นวรรคตอน การเว้นช่องว่างระหว่างคำข้อความหรือประโยคให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะจะทำให้ข้อความนั้นมีความถูกต้อง แจ่มแจ้ง ชัดเจน และอ่านได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน ซึ่งหากเว้นวรรคผิดอาจทำให้ความหมายของข้อความผิดเพี้ยนหรือสื่อความได้ไม่ชัดเจน

อย่างไรก็ตาม การเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ทั้งด้านการสะกดคำ การใช้คำและการใช้ประโยค สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา คือ นักศึกษาขาดความรอบคอบ และความเอาใจใส่ในการเขียน มีประสบการณ์ในการเขียนน้อยโดยเฉพาะการเขียนที่มาจากความคิดของตนเอง รวมทั้งนักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทยเนื่องจากคิดว่า ตนสามารถ ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทยได้อยู่แล้ว ซึ่งหากนักศึกษามีความรอบคอบ และเอาใจใส่ในการเขียนและได้ฝึกทักษะการเขียนมากขึ้น นักศึกษาจะเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนน้อยลง ดังที่ สุภัทร แก้วพัตร (2560) ได้กล่าวถึงแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ไว้ว่า “1. ปลูกฝังวัฒนธรรมรักการอ่าน...เพราะการอ่านเป็นการวางรากฐานทางภาษาด้านภาษาที่ได้อีกทางหนึ่ง 2. ปลูกจิตสำนึกในการวางแผนภาษาไทยและรู้กาลเทศะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง 3. มีการเปลี่ยนแปลงตัวเอง เมื่อรู้คำใดใช้ผิดหรือถูก คำใดควรหรือไม่ควรใช้กับบริบทในขณะนี้แล้ว สิ่งที่สำคัญต่อมาคือ ไม่ควรใช้คำที่ผิดๆ อีก เพราะถ้ายิ่งนิ่งเฉยกับปัญหาเหล่านี้ ปัญหาก็กไม่ถูกแก้ไขและยังเป็นการสะสมปัญหาให้เรื้อรังอยู่ต่อไป”

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาหาสาเหตุและวิธีแก้ไขปัญหาที่เกิดจากข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ส่งการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้ตรงตามผู้เรียนและสภาพปัญหาในปัจจุบัน เนื่องจากในปัจจุบันการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่จะใช้การวัดผลแบบปรนัย ซึ่งอาจจะมีส่วนในการทำลดความสามารถในการเขียนและการเชื่อมโยงความคิดอย่างเป็นระบบของนักศึกษา ทั้งยังเน้นทฤษฎีการใช้ภาษามากกว่าการปฏิบัติทำให้นักศึกษา

ไม่ได้ฝึกเขียน ดังนั้น การศึกษาในระดับอุดมศึกษาควรเน้นให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะในการเขียนมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เขียนบ่อยๆ รู้จักการใช้ภาษาและการลำดับความคิดจนเกิดความชำนาญเพื่อให้ให้นักศึกษามีประสิทธิภาพในการเขียนมากยิ่งขึ้น ไม่ควรตัดการเรียนการสอน เรื่อง การสะกดคำ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเขียนและควรทบทวนความรู้เรื่องนี้ จูงใจให้นักศึกษา ตระหนักถึงความสำคัญของการสะกดคำและชี้ให้เห็นว่า หากสะกดคำผิดจะส่งผลกระทบต่อความหมายหรือบางครั้งอาจจะไม่สามารถสื่อความหมายได้เลย ดังนั้น การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาควรมีเนื้อหาเกี่ยวกับการสะกดคำและฝึกให้นักศึกษาได้เขียนบ่อยๆ รวมทั้งต้องพยายามชี้แนะให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง

เอกสารอ้างอิง

- กานต์รวี ชมเชย. (2556). ภาษาไทยเน็ต : ภาษาเฉพาะกลุ่มของคนไทยรุ่นใหม่ในการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตที่ปรากฏในปี 2555-2556.(รายงานการวิจัย) กรุงเทพฯ : สถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฐานะมนตรี กลิ่นจันทร์แดง. (2555). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2555) การพัฒนาทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2543). ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- ธีระพล พงษ์พิมาย มาโนช ดินลานสกุล และวิวัฒน์ ชัดติยะมาน. (2563). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ชุด "ดอกไม้บานที่บ้านบालะ" เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์โดยใช้เทคนิค SQ10R สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารวิชาการและวิจัยมหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. 10(2), 41-54.
- บุญญาพร ทองจันทร์. (2560). ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม). วารสารช่อพะยอม, 28(1), 125-132.
- ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีเรื่องหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ. (2532,14 กันยายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 106 ตอนที่ 153 หน้า 457.
- มติชนสุดสัปดาห์. (2560). เจาะลึก...วิกฤตภาษาไทย ปัญหาใหญ่ คร. เกาไม่ถูกที่คัน.สืบค้นเมื่อ 18 ธันวาคม 2564 จาก https://www.matichonweekly.com/column/article_26876.

- รณยุทธ์ เอื้อไตรรัตน์ และ นันทพร ศรีจิตต์. (2562). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. *พินเนศวร์สาร*, 15(1), 87-100.
- วันชัย แก้วหนูนวล และภัทร์ธีรา ฉลองเดช. (2561). ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย: กรณีศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาส ราชนครินทร์. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์*, 5(2), 1-11.
- สุรรัตน์ อักษรกาญจน์. (2559). การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี. *วารสารเพชรบูรณ์ สาร*. 18 (2), 65-74.
- สุภัทร แก้วพัตร. (2560). *ภาษากับสังคม*. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2564, จาก <http://portal5.udru.ac.th/ebook/pdf/uplode>.